

rigtigste. Hovedstriden gjælder imidlertid Anvendelsen af selve de Midler, der ere indkomne, og her er det klart, at der allerede frembyder sig ikke ringe Vanskelighed derved, at det paa Forhaand er vanskeligt at bedømme, hvor store Midlerne ville blive, det vil sige, hvor meget de foreslaaede Skatter netop ville virke til at indskrænke Forbruget af disse Drikkevarer. Der er i Dag blevet udtalt fra forskjellige Sider en Beklagelse over, at dette Lovforslag er kommet til os, uden at Lovforslaget om en Toldreform er fulgt med, idet man derved skulde være forhindret fra at danne sig en grundet Mening om, hvad der vilde medgaa til Dækning af Nedgangen ved en Toldreform. Naar man særlig har rettet Bæbreidelse derfor til Regjeringen, skal jeg dog bemærke, at det forekommer mig, at Regjeringen er sagesløs i saa Henseende; det er det andet Thing, der har gjort det her foreliggende Lovforslag færdigt og sendt det ned til os uden at være naaet til Ende med Behandlingen af Toldlovsforslaget. Men dernæst tror jeg, at det i Virkeligheden ikke vil hjælpe overmaade meget, saaledes som ærede Medlemmer synes at mene, om Toldlovsforslaget var kommet herved sammen med dette Forslag, thi Forholdet er jo dette, at det altid er saa godt som umuligt paa Forhaand at beregne, hvilken den finansielle Virkning er af en Toldreform, og vi se da ogsaa, at Meningerne om Virkningen af det forelagte Lovforslag ere meget forskellige. Den sidste Taler (Hørup) saavel som den første Taler (Tauber) i Dag have holdt fast ved, at den af Regjeringen forelagte Toldreform kun vilde bevirke en Indtægtsnedgang af 40,000 Kroner. Dette kan man naturligvis sige, fordi det er det rent nominelle Resultat, som en Opgjørelse af Indtægterne efter de foreslaaede Toldsatser under Hensyn til det hidtidige Forbrug vilde give. Men det er ogsaa sikkert og anerkjendt, at man ved en ny Told aldrig med Sikkerhed kan regne efter det Forbrug, der hidtil har været. Der er kun en Ting, man med fuld Sikkerhed kan regne paa, og det er, at naar Tolden ophæves paa en Forbrugsgjenstand, falder denne Indtægt fuldstændig bort, og der kommer ikke nogen Erstatning, hvor meget saa Forbruget forøges. Men nu er Forholdet netop dette, at de fleste af de Rettelser, der ere foreslaaede paa Toldlovsforslaget, ere en fuldstændig Opgivelse af den paagjældende Told, og dette udgjør et Beløb af henved 4 Mill. Kroner, som saaledes bliver en aldeles sikker Indtægtsnedgang paa Grund af selve Toldsatsernes Ophævelse. Naar man derfor

henviser til, at en Toldreform altid vil virke til et forøget Forbrug, der atter fører til en Stigning af Indtægterne, gjælder det aldeles ikke for disse Punkters Vedkommende, og de Beløb, som der bliver tilbage, og som fremkomme ved Nedfættelsen af Toldsatserne, ere forholdsvis saa meget mindre betydelige og fordele sig paa saa mange forskellige Toldsatser, at det er meget tvivlsomt, om en væsentlig Del af Indtægtsnedgangen vil blive dækket ved forøget Forbrug, fremkaldt ved denne Toldrettelse. Og paa den anden Side er det overordentlig tvivlsomt, om de paaregnede Indtægtsforhøielser, som skulle fremkomme ved de forhøiede Toldsatser, virkelig ville resultere deraf. Jeg for mit Vedkommende holder mig fuldstændig overbevist om, at dette ikke vil blive Følgen, naar de gennemføres saaledes som foreslaet af Finantsministeren, hvad jeg dog nærer nogen Tvivl om vil blive Tilfældet i denne Henseende. For mig er der i alt Fald ingen Tvivl om, at Virkningen af den af Finantsministeren foreslaaede Toldreform vil blive en betydelig Nedgang i Toldindtægterne, og jeg finder det derfor fuldt begrundet, at han i Overensstemmelse med det Standpunkt, han altid har indtaget, i første Linie har foreslaet en Skat paa Øl og Brændevin som Dækning af det Indtægtsstab, der kan ventes ved Toldreformen. Det, som vil blive Vanskeligheden ved en Forstaaelse paa dette Punkt, er jo aabenbart det Usikre i den Nedgang, som kan ventes at ville blive Resultatet af Toldreformen. Jeg kan meget vel forstaa, om man, dersom man iøvrigt kan komme til Forstaaelse om det foreliggende Lovforslag, dog vil være betænkelig ved at fastslaa en vis Sum, som skulde tjene til Erstatning for Nedgangen i Indtægterne ved Toldreformen, fordi der jo altid var den Mulighed, at Indtægtsnedgangen blev ringere og Finantsministeren saaledes fik en større Erstatning, end man herfra vil indrømme ham, og jeg kan paa den anden Side forstaa, at Ministeren fra sit Standpunkt er ængstelig ved at sætte sit Krav paa Erstatning for lavt, fordi det ogsaa for ham vil stille sig usikkert, hvor stor Indtægtsnedgangen vil blive. Det forekommer mig derfor, at det naturlige Standpunkt at indtage vilde være det, at man ikke fastsætter en rund Sum, der skulde anvendes til Dækning af en forventet Nedgang i Toldindtægterne, men at man derimod bestemte, at en Del af det Beløb, der indkom ved Øl og Brændevinsstaten skulde forlods anvendes til Dækning af den faktisk Nedgang af Toldindtægterne og altsaa bestemte, at hvad Toldindtægten i de første to Aar efter Gjen-